

Cap.4 – Scaunul de domnie din ceruri

Ioan vede o ușă deschisă în ceruri. Deși până în acest moment a primit deja o revelație amețitoare, el era totuși în trup pe pământ. Aventura cunoașterii de-abia începea. Mesajul adresat celor 7 Biserici este primit de Ioan în trup, pe pământ. Dar următoarele revelații sunt primite în duh, din ceruri. Ni se sugerează o nouă etapă a revelației. De asemenea ni se atrage atenția asupra perspectivei cerești, perspectivă la care Ioan este chemat să se acordeze. Va fi folosit un limbaj aparte. Perspectiva cerească, rămâne cerească. Vom fi provocați să vedem lucrurile așa cum se percep din ceruri. De exemplu în ceruri timpul curge altfel. Vom putea fi surprinși de imagini care adună începuturile creației cu finalul glorios al planului lui Dumnezeu. Accentul e pus din nou pe LOGOS. Mântuitorul e prezentat din nou ca și *GLASUL care vorbea*. Revelația e mediată de LOGOS, așa cum a fost și la Sinai când nu au văzut nici un chip dar au auzit un GLAS. Se repetă din nou ideea că acest glas era ca sunetul unei trâmbițe. Iarăși suntem trimiși cu gândul la Sinai unde trâmbița vuia cu putere. Sinai-ul a reprezentat un moment cheie al revelației. Apocalipsa apare ca un nou Sinai, ca o nouă etapă în revelarea Logosului și a planului măreț al lui Dumnezeu. Această nouă revelație presupune desprinderea de ce este pământesc (trupul) și urcarea în cer în Duhul. Urcarea în cer este rapidă (numaidecât) subliniindu-se astfel urgența revelației, dorința cerului de a se revela dar și dorința pământului (Ioan) de a primi această descoperire. Suntem pregătiți deci pentru o nouă dimensiune a revelației. Pentru a înțelege revelația Ioan este răpit în Duhul. Noi primim însă revelația în trup, pe pământ. Ce trebuie să facem noi pentru a-l urmări pe Ioan în ceruri? Cum ne acordăm noi inima revelațiilor cerești? Cum reușim noi să ne descălțăm și să ne apropiem cu inima tremurândă și plină de reverență și închinare? Câtă trudă trebuie să depunem noi în studiu pentru a ne apropia de cerul în care a intrat Ioan? Ioan este chemat să se suie în cer ca și cum acest lucru depindea de el. Poate e subliniat faptul că Ioan trebuia să accepte invitația, că nu era obligat să primească revelația. Chemarea este pentru a i se arăta *ce are să se întâmple după aceste lucruri*. La ce să se refere acest lucru? În sens escatologic s-ar putea referi la ce se va întâmpla la finalul istoriei după perioada de mărturisire a Bisericii. Și poate fi adevărat căci capitolele 4-22 par a se focaliza pe finalul istoriei. Dar există și o altă interpretare. Hristos vrea să îi arate lui Ioan ce are să se întâmple în cadrul revelației cerești DUPĂ descoperirea privitoare la Biserici. Ambele interpretări pot fi luate în calcul.

În ceruri era pus un scaun de domnie. Primul lucru pe care-l vede Ioan este scaunul de domnie al Domnului. Iată că Ioan este aruncat în inima cerului, dus imediat în cel mai important LOC din ceruri. Ne-am fi așteptat poate ca Ioan să vadă mai întâi porțile cerului, apoi anti-camera, apoi camerele din ceruri și... mai târziu scaunul de domnie. Dar Ioan este dus direct la scaunul de domnie. Revelația începe de acolo. Revelația pare a fi însăși acest scaun de domnie. Oare de ce? Cea mai frumoasă promisiune este dată Bisericii din Laodicea: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”. Este de departe cea mai măreață promisiune: pe de o parte mai mare ca toate celelalte adresate primelor 6 Biserici, pe de altă parte înglobându-le pe toate acestea. Și este cu totul surprinzător că această promisiune incredibilă e adresată celei mai

necredincioase Biserici! Se pare că aici nevoia de har era cea mai mare. Se pare că cel ce reușește să învingă spiritul căldicelului este un erou mai mare decât ne putem noi imagina. Cel ce învinge în Laodicea pare mai lăudat decât martirul din Smirna. Ne aducem aminte de structura cărții și cum fiecare secțiune anticipează următoarea parte din carte. Promisiunea adresată Bisericii din Laodicea anticipează secțiunea cap.4-5. Și astfel avem scaunul de domnie al Tatălui dar și biruința Mielului de a șede pe acest scaun. Întrebarea rămâne totuși: de ce revelația începe de la scaunul de domnie al Domnului? Pe parcursul cap.4-5 vom încerca să răspundem la această întrebare.

Pe scaunul de domnie șede CINEVA. Nu ni se spune că șede Dumnezeu, sau Cel Atotputernic, sau Cel viu, ci că șede CINEVA. Acest lucru nu este la întâmplare. De fapt este o cheie a înțelegerii capitolelor 4 și 5. Cuvântul CINEVA ne trimite cu gândul la nepătrunsul lui Dumnezeu, la misterul cunoașterii Celui Infinit, la dificultatea făpturii de a înțelege pe Făcător, de a percepe pe Cel fără de început și fără sfârșit. De aceea pe tron șede Cineva. Și într-adevăr, anticipăm că o temă centrală a cap.4-5 este tocmai aceea a cunoașterii Celui de necuprins. Suntem cu grijă invitați în misterul de neînțeles al cunoașterii Celui Preaînalt. V.3 amplifică acest mister. Acest Cineva avea înfățișarea unei Pietre de IASPIS și de SARDIU. Iată că suntem luați prin surprindere. Acest Cineva nu poate fi descris cu ușurință. Ce ciudat. Înfățișarea unei Pietre de Iaspis și de Sardu. Este o descriere unică a Celui Preaînalt pe care nu o găsim în altă parte în Scripturi. Facem cunoștință mai întâi cu câteva pietre. Iaspisul (jasp) este o piatră semiprețioasă roșie, galbenă, brună sau verde și rareori albastră. Sardu este o piatră semiprețioasă de culoare roșu sângieriu. Sardonixul este o piatră semiprețioasă de culoare roșie cu prezența unor benzi regulate concentrice. Smaraldul este o piatră prețioasă verde, transparentă, foarte strălucitoare. Ne ducem mai întâi la pieptarul marelui preot. Acolo găsim iaspisul (ultima piatră) și sardonixul (prima piatră). Sardonixul pare a fi una cu sardiul, după cum consideră și alte traduceri sau alți comentatori. Tabloul devine fascinant. Cel ce șade pe tron, acel CINEVA, este descris prin intermediul primei și ultimei pietre de pe pieptarul marelui preot dar așezate în ordine inversată. Ce ar putea să însemne acest lucru? Ne vin în minte mai multe posibile interpretări. Mai întâi faptul că Dumnezeu se prezintă pe Sine ca Cel de pe urmă și ca Cel dintâi, ca Omega și Alfa. Descrierea nu este nouă (vezi începutul cărții). Dar noutatea constă în inversarea celor două imagini. Cel ce șade pe tron este mai întâi sfârșitul și apoi începutul. Nu doar că se prezintă ca Cel ce guvernează toată istoria, ca Cel ce desfășoară planul Său minunat, dar ca Cel care este finalul acestui plan, se pune un accent deosebit pe FINAL, final fără care nu se poate pricepe începutul, final care este în mâna lui Dumnezeu, și care este esențial în priceperea Celui Preaînalt. Această perspectivă e importantă pentru capitolele 4 și 5. Căci în cap.5 vom descoperi că FINALUL este cheia revelării de Sine a lui Dumnezeu. Cert este că se realizează o punte între cunoașterea lui Dumnezeu și desfășurarea planului Său minunat alcătuit în Sine Însuși. O altă interpretare se referă la Dumnezeu ca fiind Dumnezeul lui Benjamin (ultima piatră) și Ruben (prima piatră), ca fiind deci Dumnezeul întregului Israel. Și această interpretare subliniază că misterioasa cunoaștere a lui Dumnezeu se leagă intrinsec de planul Său în centrul căruia se află poporul Său răscumpărat. Și această idee este regăsită în cap.5 de aceea merită păstrată (vezi 5:9). O a treia interpretare evidențiază legătura dintre Cel ce șade pe tron și funcția Marelui Preot. Revelarea Celui Preaînalt este mediată de Marele Preot al lui Israel. Și desigur acest Mare Preot este Hristos Cel ce răscumpără oameni cu sângele Său, și iarăși avem o

legătură directă cu cap.5. Nu în ultimul rând cele două pietre s-ar putea referi la două trăsături divine, și anume la sfințenia lui Dumnezeu (proeminentă în cap.4) și la îndurarea Sa (proeminentă în cap.5). Iaspisul ar trimite la sfințenia divină iar roșul sângeriului la iubirea jertfitoare, la Mielul înjunghiat. Observăm în concluzie că v.3 anticipează tematicile din cap.4-5. În centru rămâne cunoașterea Celui Preaînalt. Cunoașterea duce la închinare. Este cunoscută mai întâi sfințenia Sa care generează doxologia din cap.4. apoi este revelată iubirea Sa răscumpărătoare care naște doxologia din cap.5. Următoarele elemente din text susțin această interpretare. Dar despre ce este vorba?

Textul curge astfel: curcubeul de smarald, cei 24 de bătrâni, fulgerele și tunetele. Toate cele trei elemente sunt prezentate în raport cu scaunul de domnie iar ordinea nu este întâmplătoare. Curcubeul pe care îl găsim și la începutul cărții Ezechiel ne trimite cu siguranță la îndurarea lui Dumnezeu căci el ne aduce aminte de legământul făcut cu Noe după potop. Este un legământ al îndurării. Domnul vede curcubeul și nu-și mai revarsă mânia prin potop. La Cort Marele Preot avea să joace funcția de curcubeu-mijlocitor care trimite în cele din urmă la Hristos. Curcubeul este de smarald. Și smaraldul se găsește pe pieptarul Marelui Preot iar culoarea verde ne trimite cu gândul la vegetație, la pământ, la creația protejată de curcubeu. Scaunul de domnie este înconjurat de acest curcubeu. Pe de o parte scaunul de domnie poate emana acest curcubeu, pe de altă parte curcubeul poate media relația dintre Cel ce șade pe tron și făpturile Sale. Dar din scaunul de domnie ies fulgere, glasuri și tunete. Gândul ne zboară la Sinai și la Judecata adusă de Legea morală a lui Dumnezeu, la sfințenia Celui Preaînalt care este un foc mistuitor. Iată cele două trăsături divine (îndurarea și judecata) a căror legătură plină de mister ne trimite la însăși neînțeleșul caracterului lui Dumnezeu. Dar între curcubeul de smarald și fulgerele scaunului de domnie ne sunt prezentate alte 24 de scaune de domnie. Asemenea curcubeului se află în jurul scaunului de domnie formând parcă un al doilea curcubeu, unul viu. Cine să fie cei 24 de bătrâni? Desigur ne gândim la îngerii sau la oamenii. Numărul 24 e mai lesne de explicat. El ne aduce aminte de cele 24 de cete de leviți rânduiți de David la Templu ca să laude neîncetat Numele Domnului. Acești 24 de bătrâni laudă și ei neîncetat pe Domnul. Închinarea din Templu era în cele din urmă o oglindire a închinării din Templul ceresc. În Apocalipsa, haine albe au și îngerii și oamenii. Bătrânii par să trimită mai mult la oameni. Cununile trimit în primul rând la oameni. Cifra 24 ar putea trimite chiar la cei 12 patriarhi și la cei 12 apostoli (reprezentanții Vechiului Testament alături de reprezentanții Noului Testament). Cele 24 scaune de domnie reflectă împlinirea multor promisiuni adresate oamenilor răscumparați. Și e frumos ca ÎNTRE curcubeu și fulgere să găsim reprezentanții oamenilor răscumparați. Căci în procesul acestei răscumpărări se revelează cel mai bine relația dintre îndurarea și dreptatea divină, așa cum vom vedea și în cap.5. Ce minune că oamenii sunt invitați să guverneze, să domnească împreună cu Cel Preaînalt. Dar să fie cele 24 de scaune de domnie împlinirea promisiunii din Apoc.3:21? Iată o întrebare extrem de importantă. Și este o întrebare care naște una și mai importantă: CE moment din istoria cerului este revelat în cap.4? Este înainte de începutul lumii? Înainte de cădere? Înainte de Hristos, sau după Hristos? Este între prima și a doua venire a lui Hristos? Este înainte de veșniciei? Ca să răspundem la aceste întrebări avem nevoie să apelăm și la capitolul 5. În cap.5 găsim o nouă doxologie. Practic în cap. 4 și 5 avem 2 doxologii distincte, și așa să și realizează legătura tematică dintre capitole. În cap.5 însă doxologia este ca răspuns la revelația divină din Hristos. În cap.4 Hristos este anticipat dar nu

este elementul central. Am putea spune că în cap.4 ni se descrie închinarea cerească înainte de Hristos iar în cap.5 închinarea cerească după Hristos, sau după ce revelația este completă în Hristos. Este greu să plasăm temporal închinarea din cap.4 dar putem afirma că ea este înainte de final, înainte ca revelația în Hristos să fie completă. Și doar la final Mireasa va șede alături de Hristos pe scaunul de domnie al Domnului. Iată de ce cred că cele 24 de scaune de domnie doar degustă și anticipează împlinirea promisiunii din 3:21. Dar cele 24 de scaune de domnie ne arată cu claritate că Cel ce șade pe tron găsește plăcere în a-Și împărtăși domnia cu fapturnile Sale, indiferent dacă acestea sunt îngeri sau oameni.

Urmează un alt șir de trei elemente, fiecare din ele prezentate în raport cu scaunul de domnie: cele 7 lămpi, marea de sticlă și cele 4 făpturi vii. Recunoaștem limbajul Cortului și al Templului. Cele 7 lămpi de foc ne trimit cu gândul la sfeșnic, marea de sticlă la lighean sau la marea de aramă, și cele 4 făpturi vii la cei 4 heruvimi din Sfânta Sfintelor. Cele 7 lămpi sunt cele 7 Duhuri ale lui Dumnezeu. Ni se descoperă COMPLEXITATEA acestui Dumnezeu care are 7 Duhuri. Apoi cele 7 Duhuri în Zaharia trimise în tot pământul vorbesc și despre atotștiința Celui ce șade pe tron. Nu în ultimul rând Duhul Sfânt este Cel care ne descoperă ce este ascuns din frumusețea Celui Preaînalt. Marea de sticlă ne trimite la SFINȚENIA lui Dumnezeu, iar cei 4 heruvimi par să înglobeze primele două elemente căci au o capacitate de cunoaștere deosebită (prezența ochilor) asemenea Duhului și ele VĂD cu claritate sfințenia lui Dumnezeu oglindită în marea de cristal. Aceste făpturi vii ieșeau din scaunul de domnie și stăteau împrejurul scaunului de domnie. Iată că cercului curcubeului de smarald și al celui uman se adaugă și unul de natură angelică. Cei 4 heruvimi sunt făpturile cele mai apropiate de Cel ce șade pe tron. Ele ies din însuși scaunul de domnie. Iată că Cel Preaînalt nu doar că acceptă alte 24 scaune de domnie. Dar acceptă 4 heruvimi atât de aproape de scaunul Său de domnie. Cele 4 făpturi sunt VII. Aceasta nu înseamnă că nu sunt moarte, ci că sunt PLINE de viață, că debordează de viață, de viața care este ÎN Cel Preaînalt. Ele ne vorbesc despre un Dumnezeu VIU. Și faptul că este VIU în vecii vecilor (vezi v.9 și 10) nu înseamnă că nu este mort, ci că este PLIN de viață, că este PLIN de SINE ÎNSUȘI și că rămâne la fel de VIU și de ACTIV în vecii vecilor. Dumnezeu este VIAȚĂ, ACȚIUNE, DĂRUIRE. Dar făpturile VII nu sunt la fel. Dumnezeu este DIVERSITATE și CREATIVITATE, și Își revelează complexitatea prin diversitatea vieții create de El. Și avem un leu, un vițel, un om și un vultur care zboară. Ne amintim de heruvimii din Ezechiel. Iată că sunt asemănători dar nu identici, ceea ce ne sugerează că făpturile vii sunt într-o continuă transformare, transformare generată de CelPreaînalt. Făpturile vii oglindesc din caracterul lui Dumnezeu, din planul Său. Primele două elemente sunt extrem de importante: leul și vițelul, căci ele se regăsesc și în cap.5: leul din Iuda care este un miel înjunghiat. Leul trimite la regalitate, la putere, la forță, la judecată. Vițelul la slujire, la sacrificiu, la iubire jertfitoare. Dar ambele emană din Dumnezeu și se află într-o perfectă armonie. Urmează fața ca de Om. Dumnezeu este o Persoană. Dar nu doar atât. El se revelează în Om, în Cel care este după chipul și asemănarea Sa, iar revelația Sa maximă este în Omul Isus Hristos, Leul-Vițel din inima planului lui Dumnezeu. Urmează vulturul care zboară. Ni se sugerează perspectiva de sus, înțelepciunea lui Dumnezeu, rațiunea desăvârșită a planului Său cu umanitatea în care puterea leului-vițel strălucește cu maximă intensitate.

Cele 4 fapte nu doar că sunt atât de aproape de scaunul de domnie dar mai sunt și pline cu ochi și pe dinlăuntru și pe dinafară, fapt ce sugerează o capacitate specială de a cunoaște, de a pătrunde și explora misterul divinității. Și devenim curioși: ce văd aceste fapte când privesc la Creator. Ele laudă zi și noapte sfințenia lui Dumnezeu! Imaginea este preluată din Isaia 6 unde ni se explică și rolul celor 6 aripi: cu 2 își acoperă fața, cu 2 trupul și cu 2 zboară. Sfințenia divină este așa de puternică încât aceste fapte cu totul privilegiate simt nevoia să se acopere. În Isaia 6 sfințenia divină legitimează trimiterea lui Isaia în lucrare. În Apocalipsa 4 sfințenia divină pare să legitimeze trimiterea în lucrare din cap.5 a lui Mesia Însuși. Dintre toate trăsăturile divine ei sunt copleșiți de sfințenia lui Dumnezeu. Iată că nu aleg să laude iubirea Sa ci sfințenia Sa. Acest lucru se vedea se pare cel mai clar în acel moment al veșniciei și al revelației. Dumnezeu de trei ori sfânt este prezentat ca Cel Atotputernic, ca Cel care era, care este, care vine! Sfințenia divină este mai întâi pusă în legătură cu atotputernicia lui Dumnezeu. Dumnezeu, măcar că este atotputernic, nu-și folosește niciodată puterea în a face rău, ci doar în a face bine – de unde și sfințenia Sa desăvârșită. De asemenea sfințenia divină pare pusă în legătură cu planul Său cu oamenii, căci expresia *care era, care este, care vine* ne trimite cu gândul la guvernarea divină asupra istoriei umane. De aici o concluzie foarte importantă. Măcar că istoria omenirii e plină de rău, de suferință, de nedreptate, Cel Atotputernic, și Cel ce guvernează această istorie rămâne sfânt, fără pată. Cel Atotputernic NU intervine să pună capăt nedreptății și suferinței de pe pământ, și totuși El rămâne preasfânt. De ce introduce aceste idei? Pentru că acest cap.4 anticipează frământările din cap.5 și 6. Mielul va deschide o carte cu 7 peceti. Dar când această carte este deschisă se manifestă toată tragedia istoriei umane. De ce atâta trudă ca să se deschidă cartea? Cum rămâne cu dreptatea Celui ce știa mai dinainte tragedia care va veni? Cele 4 fapte însă văd cu claritate sfințenia divină în tot acest plan. Cel Atotputernic, Cel care era, care este, care vine, adică Cel ce guvernează peste istoria oamenilor rămâne PREASFÂNT în ciuda nedreptăților, relelor și suferințelor de pe pământ. Cum rămâne preasfânt? De ce rămâne preasfânt? Iată întrebări grele. Însă cele 4 fapte vii se pare că văd și răspunsurile căci ele laudă sfințenia lui Dumnezeu care rămâne drept și fără pată în tot acest plan misterios și controversat.

Cele 4 fapte vii au și rolul de a MIJLOCI revelația. Căci ele văd ceva minunat din Dumnezeu și apoi prin laude fac cunoscut ce văd din Dumnezeu. Când bătrânii aud cuvintele heruvimilor, cad și ei într-o deplină închinare față de Dumnezeu. Iată că faptele vii au o poziție privilegiată și văd mai bine ca bătrânii tainele slavei lui Dumnezeu! Cei 24 de bătrâni cad într-o închinare totală. Ei își aruncă propriile cununi înaintea scaunului de domnie arătând prin aceasta că totul vine de la Domnul și că El este SINGURUL vrednic de laudă! SE repetă de două ori expresia: celui ce este viu în vecii vecilor, pe care am comentat-o deja. Ideea este că Dumnezeu rămâne același plin de SINE, de VIATĂ, de SFINȚENIE pentru veci. El nu doar că este VIU dar este Sursa oricărei VIEȚI și susținătorul a tot ce este viu. Tocmai acest lucru despre Dumnezeu laudă bătrânii. Ei spun mai întâi Doamne și Dumnezeul NOSTRU sugerând din nou că este vorba de oameni răscumpărați și NU de îngeri. Dumnezeu e vrednic să primească toată slava, cinstea și PUTEREA. Să primească toată închinarea înțelegem mai ușor. Dar să primească TOATĂ puterea? La ce se referă? Nu are deja toată puterea? Ba da. Dar este un alt fapt să o primească de bunăvoie de la faptele Sale, ca acestea să recunoască faptul că doar El este vrednic să GVERNEZE, să DOMNEASCĂ peste tot ce există! Bătrânii recunosc că doar Domnul e vrednic să domnească. Doar El poate domni cu adevărat, doar El știe să domnească cu

adevărat! Dacă motivul laudei heruvimilor este sfințenia lui Dumnezeu, motivul laudei bătrânilor este CREAȚIA: pentru că Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute. Dumnezeu este declarat Sursa și Susținătorul a tot ce există! Și dacă din El și prin El sunt toate lucrurile, este firesc, logic, drept ca pentru El să fie toate lucrurile și doar El să fie vrednic de laudă! Lauda unei opere este primită de cel ce a făcut-o! Dumnezeu a făcut tot ce există dar și susține tot ce există! Iată de ce doar El singur e vrednic de închinare în tot Universul! Iată de ce bătrânii își aruncă propriile cununi la picioarele lui Dumnezeu. Ei au primit acele cununi ca răsplată pentru credințioșia lor. Dar Cel care i-a creat și i-a susținut să fie credincioși a fost Dumnezeu! El este de fapt Cel care merită să primească cununile și lauda. Ei nu pot decât să slujească de laudă slavei Sale! Doxologia celor 24 de bătrâni nu ne trezește mirare. Pare logică, firească. Marea întrebare este: de ce închinarea bătrânilor cu privire atributul de Creator este generată de închinarea heruvimilor față de sfințenia lui Dumnezeu? Oare nu vedeau bătrânii că Dumnezeu este Sursa vieții și fără închinarea heruvimilor? Dar textul ne arată cu claritate o legătură causală între cele două doxologii. În original, timpurile din v.10 sunt la VIITOR: bătrânii se vor închina și își vor arunca cununile. De ce acest lucru? Pe de o parte ne arată din nou că este dificil să fixăm temporal doxologiile din cap.4, iar pe de altă parte ne poate sugera o distanță de timp dintre închinarea heruvimilor și închinarea bătrânilor. Cu alte cuvinte e posibil să fie nevoie de ceva timp ca bătrânii să proceseze doxologia fapturilor vii. Acest fapt consolidează legătura dintre cele 2 doxologii. Ce legătura ar putea fi între sfințenia lui Dumnezeu și actul Său creator? Emitem o posibilă ipoteză: Când creația Domnului e plină de păcat, de suferință, de nedreptate, când tu însuși ești în mare suferință, este mai greu să afirmi doxologia bătrânilor. E posibil ca și bătrânii să privească și spre o creație decăzută, și astfel să aibă mai întâi nevoie să vadă prin închinarea heruvimilor sfințenia lui Dumnezeu și de-abia apoi să laude pe Dumnezeu ca și Creator al tuturor lucrurilor! Este o ipoteză, dar e singura care mi-a venit în minte și se potrivește cu tematica din cap.5 și 6 dar ci cu tematica ansamblului cărții.

Într-adevăr iată câteva întrebări importante: ce relevanță are cap.4 pentru cele 7 Biserici ale Apocalipsei? Căreia i se adresează mai mult? Și: ce relevanță are acest capitol pentru o Biserică pătașă la necaz, la suferință și nedreptate?

În primul rând descoperim gloria scaunul Său de domnie și un Dumnezeu gata nu doar să își reveleze domnia dar și să o și împartă! Cei 24 de bătrâni stau pe scaune de domnie, iar cele 4 făpturi ies din scaunul de domnie al Domnului. Devine incredibilă promisiunea că Cel ce va birui va șede pe scaunul de domnie al Domnului! Într-adevăr e de necrezut că Mireasa va șede împreună cu Hristos pe scaunul de domnie descris în cap.4. Va avea un privilegiu mai mare decât cei 4 heruvimi care doar ies din scaunul de domnie dar nu stau PE scaunul de domnie ci în jurul acestuia. Cu alte cuvinte Mireasa va avea cel mai privilegiat acces la cunoașterea Celui Preaînalt dar și rolul de a mijloci această cunoaștere și de a conduce închinarea întregului cer! Ce minunăție! Ce răsplată! Ce motivație și mângâiere pentru cel aflat în suferință din pricina Numelui lui Hristos!

În al doilea rând cap.4 este o scufundare în sfințenia lui Dumnezeu. Or, o parte din Biserici aveau probleme cu imoralitatea sau cu tolerarea acesteia. Revelarea sfințeniei divine era exact ce aveau nevoie pentru revigorarea lor.

În al treilea rând descoperim că Dumnezeu Creator rămâne sfânt chiar dacă o parte din creația Sa este umbrată de suferință și nedreptate. Aceasta este o resursă pentru cel aflat în suferință. El poate lauda pe Domnul pentru TOATE lucrurile create de El. În spate este voința divină, care este fără pată și fără vină dar și atotînțeleaptă (vulturul care zboară). Omul poate lauda pe Dumnezeu pentru creația Sa nu doar când îi merge bine dar și când îi merge rău. Dumnezeu are o rațiune ireproșabilă pentru care a îngăduit istoria tragică a umanității. Cap.4 nu dezvoltă această rațiune dar o afirmă prin glasul heruvimilor. Bătrânii au acces prin închinarea heruvimilor la această rațiune și-l laudă pe Dumnezeu pentru toate lucrurile create de Acesta. Care este însă această rațiune? Capitolul 5 pare să exploreze această întrebare.